

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [YVES BOT]
SECINĀJUMI,
sniegti 2019. gada 4. aprīlī¹

Lieta C-47/18

Skarb Panstwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad
pret
Stephan Riel, maksātnespējas procesa administratora statusā galvenās maksātnespējas procedūrā,
kas uzsākta pret *Alpine Bau GmbH*

(*Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē, Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – Jurisdikcija civillietās un komercietās – Piemērošanas joma – 1. panta 2. punkta b) apakšpunkts – Bankroti, mierizligumi un citas tamlīdzīgas procedūras – Prasība atzīt prasījumu, lai to reģistrētu maksātnespējas procedūras ietvaros – Maksātnespējas procedūras – Regula (EK) Nr. 1346/2000 – 41. pants – Paziņojuma par prasījumu saturs – Maksimālās prasības – Nepilnīgs paziņojums – Trūkstošās informācijas izsecināšana no pamatojuma dokumentiem – Dalībvalsts, kurā uzsākta maksātnespējas galvenā procedūra, tiesību aktu piemērošanas nosacījumi

I. Ievads

1. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās² 1. panta 2. punkta b) apakšpunkta un 29. panta 1. punkta interpretāciju, kā arī uz Padomes Regulas (EK) Nr. 1346/2000 (2000. gada 29. maijs) par maksātnespējas procedūrām³ 41. panta interpretāciju.

2. Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Skarb Panstwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad* (Polijas Republikas Valsts kase – Valsts ceļu un automaģistrāļu ģenerāldirektors, Polija, turpmāk tekstā – “prasītājs”) un *Stephan Riel* maksātnespējas procesa administratora statusā galvenajā maksātnespējas procedūrā, kas uzsākta Austrijā pret *Alpine Bau GmbH*, par prasību atzīt prasījumus.

3. Ar ceturto un piekto prejudiciālo jautājumu, kas būs manas analīzes galvenais priekšmets, *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē, Austrija) uzdod jautājumu par vajadzīgo prasīguma pakāpi, piemērojot Savienības tiesības attiecībā uz paziņojumu par prasījumu galvenajā maksātnespējas procedūrā derīgumu, ja šis paziņojums neietver norādes par prasījuma rašanās dienu, bet to var izsecināt no iesniegtajiem pamatojuma dokumentiem.

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² OV 2012, L 351, 1. lpp.

³ OV 2000, L 160, 1. lpp.

4. Es argumentēšu, kādēļ Regulas Nr. 1346/2000 41. pants ir jāinterpretē elastīgi, kas savukārt ļaus nonākt pie secinājuma, ka šajā tiesību normā noteiktās prasības ir ievērotas, ja norādi par prasījuma rašanās dienu var izsecināt no kreditora iesniegtajiem dokumentiem, un ļaus atgādināt, ka prasījuma pārbaudes stadijā šāda precizējuma iztrūkuma sekas tiek reglamentētas ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā procedūra ir uzsākta (*lex concursus*).

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

1. Regula Nr. 1215/2012

5. Regulas Nr. 1215/2012 1. pantā ir noteikts:

“1. Šo regulu piemēro civillietās un komerclietās neatkarīgi no tiesas būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas un administratīvajām lietām vai uz valsts atbildību par darbību vai bezdarbību, īstenojot valsts varu (*acta iure imperii*).

2. Šo regulu nepiemēro attiecībā uz:

[..]

b) bankrotu, ar maksātnespējīgu uzņēmēj sabiedrību vai citu juridisko personu likvidāciju saistītām procedūrām, tiesas rīkojumiem, mierizlīgumiem un līdzīgām procedūrām;

[..].”

2. Regula Nr. 1346/2000

6. Regulas Nr. 1346/2000 2., 8., 12., 18.–21. un 23. apsvērumā ir noteikts:

“(2) Iekšējā tirgus pareizai darbībai nepieciešams, lai pārrobežu maksātnespējas procedūras darbotos efektīvi, un ir jāpieņem šī regula, lai sasniegtu [šo] mērķi [..].

[..]

(8) Lai sasniegtu mērķi uzlabot pārrobežu maksātnespējas procedūru efektivitāti, ir vajadzīgi un lietderīgi, ka šajā jomā noteikumi par piekritību, atzišanu un piemērojamo tiesību aktu būtu ietverti Kopienas tiesību aktā, kas ir saistošs un tieši piemērojams dalībvalstīs.

[..]

(12) Šī regula ļauj sākt galvenās maksātnespējas procedūras dalībvalstī, kurā ir parādnieka galveno interešu centrs. Šīm procedūrām ir vispārējs tvērums, un to mērķis ir aptvert visus parādnieka aktīvus. Lai aizsargātu dažādas intereses, šī regula ļauj sākt sekundāro procedūru, kas notiktu līdztekus galvenajai procedūrai. Sekundāro procedūru var sākt tajā dalībvalstī, kurā atrodas parādnieka uzņēmums. Sekundārās procedūras darbība attiecas tikai uz šajā dalībvalstī esošajiem aktīviem. Obligātas koordinācijas noteikumi galvenajā procedūrā atbilst vajadzībai pēc vienotības Kopienā.

[..]

- (18) Pēc galvenās maksātnespējas procedūras sākšanas šī regula neierobežo tiesības pieprasīt maksātnespējas procedūru kādā dalībvalstī, kurā atrodas parādnieka uzņēmums. Likvidators galvenajā procedūrā vai jebkura cita persona, kas ir pilnvarota saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, var lūgt sākt sekundāro maksātnespējas procedūru.
- (19) Sekundārā maksātnespējas procedūra, papildus vietējo interešu aizsardzībai, var kalpot dažādiem mērķiem. Tā var notikt, ja parādnieka īpašuma struktūra ir pārāk sarežģīta, lai to pārvaldītu kā vienu veselu, vai arī ja attiecīgo tiesību sistēmu atšķirības ir tik būtiskas, ka procedūras sākšanas valsts tiesību aktu piemērošana var radīt sarežģījumus citās valstīs, kurās atrodas aktīvi. Šajā nolūkā likvidators galvenajā procedūrā var lūgt sākt sekundāro procedūru, ja efektīva īpašuma pārvaldīšana to prasa.
- (20) Galvenā maksātnespējas procedūra un sekundārā procedūra tomēr var veicināt efektīvu kopējo aktīvu realizāciju tikai tad, ja visas vienlaicīgi veiktās procedūras tiek koordinētas. Šajā gadījumā galvenais nosacījums ir cieša sadarbība dažādo likvidatoru starpā, jo īpaši, apmainoties ar pietiekamu daudzumu informācijas. Lai nodrošinātu galvenās maksātnespējas procedūras noteicošo lomu, likvidatoram šajā procedūrā ir jādod vairākas iespējas iesaistīties sekundārajās maksātnespējas procedūrās, kas tiek izskatītas tajā pašā laikā. Piemēram, viņam jābūt iespējai ierosināt pārstrukturēšanas plānu vai mierizlīgumu vai iesniegt pieteikumu apturēt aktīvu realizāciju sekundārajā maksātnespējas procedūrā.
- (21) Katram kreditoram, kura pastāvīgā dzīvesvieta, domicils vai juridiskā adrese ir Kopienā, jābūt tiesībām iesniegt prasījumus katrā maksātnespējas procedūrā, ko izskata Kopienā attiecībā uz parādnieka aktīviem. [..]
- [..]
- (23) Attiecībā uz šajā regulā ietvertajiem jautājumiem jānosaka vienoti tiesību normu kolīziju noteikumi, kas to piemērošanas jomā aizstāj valstu starptautisko privāttiesību noteikumus. Ja nav norādīts citādi, jāpiemēro tās dalībvalsts tiesību akti, kura sāk procedūru (*lex concursus*). Šim tiesību normu kolīziju noteikumam jābūt spēkā gan galvenajā procedūrā, gan vietējās procedūrās. *Lex concursus* nosaka maksātnespējas procedūras sekas, gan procesuālās, gan materiālās, attiecībā uz iesaistītajām personām un tiesiskajām attiecībām. Tas regulē visus maksātnespējas procedūras sākšanas, izpildes un noslēgšanas nosacījumus.”

7. Šīs regulas 3. panta 1.–3. punktā ir noteikts:

“1. Tās dalībvalsts tiesas, kuras teritorijā atrodas parādnieka galveno interešu centrs, piekritībā ir sākt maksātnespējas procedūras. Sabiedrības vai juridiskas personas gadījumā juridisko adresi uzskata par galveno interešu centru, ja nav pierādījumu pretējam.

2. Ja parādnieka galveno interešu centrs atrodas kādas dalībvalsts teritorijā, citas dalībvalsts tiesu piekritībā ir sākt maksātnespējas procedūras pret parādnieku tikai, ja šīs citas dalībvalsts teritorijā parādniekam pieder uzņēmums. Šīs procedūras [sekas] attiecas tikai uz tiem parādnieka aktīviem, kas atrodas pēdējā minētā dalībvalstī.

3. Ja maksātnespējas procedūras ir sāktas saskaņā ar 1. punktu, visas procedūras, kas pēc tam sāktas saskaņā ar 2. punktu, ir sekundāras procedūras. Pēdējās minētās procedūras ir likvidācijas procedūras.”

8. Minētās regulas 4. pantā ir paredzēts:

“1. Ja vien šajā regulā nav noteikts citādi, uz maksātnespējas procedūru un tās sekām attiecas tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā šāda procedūra ir sākta, turpmāk “procedūras sākšanas valsts”.

2. Procedūras sākšanas valsts tiesību akti paredz nosacījumus šādu procedūru sākšanai, to izpildei un izbeigšanai. Cita starpā tie nosaka:

[..]

h) noteikumus, kas regulē prasījumu iesniegšanu, pārbaudi un atzīšanu;

[..].”

9. Šīs pašas regulas 27. pantā ir noteikts:

“Šīs regulas 3. panta 1. punktā minētās procedūras sākšana, ko veic dalībvalsts tiesa un ko atzīst citā dalībvalstī (galvenā procedūra), ļauj šajā citā dalībvalstī, kuras tiesai ir piekritība saskaņā ar 3. panta 2. punktu, sākt sekundāro maksātnespējas procedūru, nepārbaudot parādnieka maksātnespēju šajā citā valstī. Šīm vēlākajām procedūrām ir jāatbilst B pielikumā minētajām procedūrām. To sekas attiecas tikai uz parādnieka aktīviem, kas atrodas šīs citas dalībvalsts teritorijā.”

10. Regulas Nr. 1346/2000 31. panta 1. un 2. punkts ir formulēts šādi:

“1. Saskaņā ar noteikumiem, kas ierobežo informācijas paziņošanu, galvenās procedūras likvidatora un sekundāro procedūru likvidatoru pienākums ir paziņot informāciju cits citam. Viņi nekavējoties paziņo visu informāciju, kas varētu attiekties uz citām procedūrām, jo īpaši par progresu prasījumu iesniegšanā un pārbaudē un visiem pasākumiem, kas vērsti uz procedūras pārtraukšanu.

2. Saskaņā ar noteikumiem, ko piemēro katrai procedūrai, galvenās procedūras likvidatora un sekundāro procedūru likvidatoru pienākums ir sadarboties citam ar citu.”

11. Saskaņā ar šīs regulas 32. panta 1. punktu “kreditori var iesniegt prasījumus galvenajā procedūrā un sekundārajās procedūrās”.

12. Minētās regulas 39. pantā ir noteikts:

“Visiem kreditoriem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta, domicils vai juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, izņemot procedūras sākšanas valsti, tajā skaitā nodokļu iestādēm un sociālā nodrošinājuma iestādēm, ir tiesības rakstiski iesniegt prasījumus maksātnespējas procedūrā.”

13. Regulas Nr. 1346/2000 40. pants ir izteikts šādi:

“1. Tiklīdz kādā dalībvalstī ir sāta maksātnespējas procedūra, šīs valsts tiesa, kurai ir piekritība, vai tās ieceltais likvidators nekavējoties informē zināmos kreditorus, kuru pastāvīgā dzīvesvieta, domicils vai juridiskā adrese ir citās dalībvalstīs.

2. Minētā informācija, ko sniedz ar individuālu paziņojumu, cita starpā ietver termiņus, līgumsodus, kas noteikti attiecībā uz šiem termiņiem, struktūru vai iestādi, kas ir pilnvarota pieņemt prasījumu un citus noteiktos pasākumus. Šādā paziņojumā arī jānorāda, vai kreditoriem, kuru prasījumi ir prioritāri vai nodrošināti ar lietu tiesībām, ir jāiesniedz prasījumi.”

14. Šīs regulas 41. pantā ir paredzēts:

“Kreditors nosūta pamatojuma dokumentu kopijas, ja tādi ir, un norāda prasījuma būtību, dienu, kad tas radies, un tā summu, to, vai viņam ir privilēģijas, nodrošinājums ar lietu tiesībām vai paturētas īpašuma tiesības attiecībā uz prasījumu, kā arī to, kādus aktīvus aptver viņa garantija.”

15. Minētās regulas 42. pantā ir noteikts:

“1. Šīs regulas 40. pantā norādīto informāciju sniedz procedūras sākšanas valsts oficiālajā valodā vai kādā no oficiālajām valodām. Šim nolūkam izmanto veidlapu, uz kuras ir virsraksts “Uzaicinājums iesniegt prasījumu. Termini, kas jāievēro” visās Eiropas Savienības iestāžu oficiālajās valodās.

2. Visi kreditori, kuru pastāvīgā dzīvesvieta, domicils vai juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, kas nav procedūras sākšanas valsts, var iesniegt savus prasījumus šīs citas valsts oficiālajā valodā vai kādā no tās oficiālajām valodām. Šajā gadījumā prasījuma iesniegumam tomēr jābūt virsrakstam “Prasījuma iesniegums” procedūras sākšanas valsts oficiālajā valodā vai kādā no oficiālajām valodām. Turklāt kreditoram var lūgt nodrošināt tulkojumu procedūras sākšanas valsts oficiālajā valodā vai kādā no oficiālajām valodām.”

B. Austrijas tiesības

16. 1914. gada 10. decembra *Bundesgesetz über das Insolvenzverfahren* (Likums par maksātnespēju)⁴, redakcijā, kas ir piemērojama pamatlīetā, 102. pantā ir noteikts:

“Kreditoriem ir jāizvirza prasījumi maksātnespējas procedūrā saskaņā ar zemāk minētajiem noteikumiem, pat ja tie ir strīda priekšmets.”

17. IO 103. panta 1. punktā ir noteikts:

“Paziņojumā ir jānorāda prasījuma summa un fakti, ar kuriem tas pamatots, kā arī prasītais prioritātes rangs; tajā arī jāprecizē pierādījumi, ko var iesniegt, lai pamatotu apgalvoto prasījumu.”

18. Saskaņā ar IO 104. panta 1. punktu prasījumi jāpaziņo rakstiski vai mutiski, kas tiek dokumentēts protokolā pie maksātnespējas tiesneša.

19. IO 105. panta “Pārbaudes sēde” 1.–3. punktā ir noteikts:

“1. Maksātnespējas administratoram un parādniekam ir jāierodas uz pārbaudes sēdi. [..]

2. Paziņotos prasījumus pārbauda secībā, kas atbilst to rangam, vai, ja tiem ir atšķirīgs prioritātes rangs, tādā secībā, kādā tie ir paziņoti.

3. Maksātnespējas administratoram ir jāiesniedz paziņojums par katra paziņotā prasījuma precizitāti un rangu; šajā paziņojumā viņš nevar noteikt atrunas.”

20. Atbilstoši IO 108. panta 1. punktam “pārbaudes sēdes iznākums ir jāreģistrē iesniegto prasījumu reģistrā”.

21. Saskaņā ar IO 109. panta 1. punktu prasījums tiek uzskatīts par atzītu maksātnespējas procedūrā, ja to ir atzinis maksātnespējas administrators un ja to neapstrīd neviens no kreditoriem, kam ir tādas pilnvaras.

⁴ RGL 337/1914, turpmāk tekstā – “IO”.

22. IO 110. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Kreditori ar prasījumiem, kuru precizitāte vai prioritātes rangs ir strīdīgs, var celt prasības atzīt šos prasījumus, ja tiesiskās aizsardzības līdzeklis ir pieņemams, vēršot celto prasību pret visiem apstrīdētājiem [...]. Pretenzijas, kas formulētas šīs prasības ietvaros, var pamatot tikai ar pamatojumu, kurš minēts iesnieguma ietvaros un pārbaudes sēdē; ar tām nevar pieprasīt lielāku summu par to, kas norādīta šajā sakarā.”

23. Saskaņā ar IO 112. panta 1. punktu:

“Galīgie lēmumi par apstrīdēto tiesību pastāvēšanu un to rangu rada sekas attiecībā pret visiem kreditoriem, kas ir maksātnespējas procedūras dalībnieki.”

III. Pamatlietas faktiskie apstākļi un prejudiciālie jautājumi

24. Prasītājs, kas ir atbildīgs par Polijas valsts ceļu pārvaldību, pilnvaroja *Alpine Bau* īstenot vairākus ceļu būves projektus Polijā, noslēdzot šos līgumus saskaņā ar publisko iepirkumu. Līgumos par šiem projektiem bija ietverti detalizēti noteikumi par zaudējumiem, kuri ir jāatlīdzina izpildes nokavējuma gadījumā.

25. 2013. gada 19. jūnijā Austrijā tika uzsākta maksātnespējas procedūra pret *Alpine Bau*, un *S. Riel* tika iecelts par šīs uzņēmējsabiedrības maksātnespējas administratoru.

26. 2013. gada 4. jūlijā šī procedūra tika pārkvalificēta par bankrota procedūru. Nākamajā dienā, piemērojot *Handelsgericht Wien* (Vīnes komercietiesa, Austrija) pieņemtu lēmumu, maksātnespējas procedūru reģistrā bija norādīts, ka runa ir par galveno maksātnespējas procedūru Regulas Nr. 1346/2000 izpratnē.

27. Polijā *Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu* (Poznaņas *Stare Miasto* rajona tiesa Poznaņā, Polija) tika uzsākta sekundāra maksātnespējas procedūra pret *Alpine Bau*.

28. Prasītājs iesniedza prasījumus 2013. gada 16. augustā un 2016. gada 22. jūnijā galvenajā maksātnespējas procedūrā Austrijā un 2014. gada 16. maijā un 2015. gada 16. jūnijā – sekundārajā maksātnespējas procedūrā Polijā.

29. Lielāko daļu pieteikto prasījumu apstrīdēja *S. Riel*, kas tika iecelts galvenajā maksātnespējas procedūrā Austrijā, un maksātnespējas administrators, kurš tika iecelts sekundārās maksātnespējas procedūrā Polijā.

30. 2015. gada 1. aprīlī prasītājs Polijā cēla prasību atzīt prasījumu 309 663 865 Polijas zlotu (PLN) (apmēram 73 898 402 EUR) apmērā⁵.

31. Kā norāda prasītājs, 2015. gada 1. aprīlī *Alpine Bau* cēla prasību, apstrīdot prasījumu 23 037 496,51 PLN (apmēram 5 497 684 EUR) apmērā. Viņš arī norāda, ka abas prasības tika apvienotas, ka tās tiek izskatītas *Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu* (Poznaņas *Stare Miasto* rajona tiesa Poznaņā) un ka šīm prasībām “praktiski tikai ar niecīgiem izņēmumiem” ir tas pats priekšmets, kas ir Austrijas tiesā iesniegtajai prasībai atzīt prasījumu.

⁵ Saskaņā ar valūtas maiņas kursu 2014. gada 16. maijā, kad tika pieteikts prasījums maksātnespējas procedūrā Polijā. Šis valūtas maiņas kurss kalpo par atsauci summai, kas minēta zemāk.

32. 2016. gada 31. oktobrī prasītājs *Handelsgericht Wien* (Vīnes komercietiesa) cēla prasību atzīt prasījumu 64 784 879,43 EUR apmērā, lūdzot, lai saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 29. un 30. pantu tiek apturēta tiesvedība līdz brīdim, kad tiks pieņemts galīgais nolēmums Polijā uzsāktajā tiesvedībā par prasījumu pārbaudi.

33. 2017. gada 25. jūlijā šī tiesa ar starpspriedumu noraidīja prasītāja prasības pieteikumu par 265 132,81 EUR, nepieņemot lēmumu par viņa lūgumu apturēt tiesvedību.

34. Par minēto spriedumu prasītājs iesniedza apelācijas sūdzību *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē), atsaucoties konkrēti uz procesuālo noteikumu pārkāpumu, jo *Handelsgericht Wien* (Vīnes komercietiesa) nav lēmusi par tiesvedības apturēšanu, lai arī tas ir obligāti prasīts Regulas Nr. 1215/2012 29. pantā.

35. Iesniedzējtiesai rodas jautājums, pirmkārt, vai iesniedzējtiesā celtā prasība atzīt prasījumu ietilpst Regulas Nr. 1215/2012 noteikumu piemērošanas jomā vai Regulas Nr. 1346/2000 noteikumu piemērošanas jomā.

36. Otrkārt, tai rodas jautājums par to, vai *lis pendens* noteikumi, kas izriet no pirmās no šīm regulām, ir piemērojami tieši vai pēc analogijas gadījumā, ja tiek piemērota otrā regula, kurā nav līdzīgu noteikumu.

37. Treškārt, tai ir šaubas par to, kāds ir tvērums Regulas Nr. 1346/2000 41. pantā minētajām prasībām par paziņojuma par prasījumu, ko iesniedz dalībvalstī reģistrēti kreditori, saturu. Tā kā ar šo noteikumu paredz precizējumus par prasījuma būtību, tā rašanās dienu un summu, lai atvieglotu kreditoru tiesību īstenošanu, tie būtu jānorāda arī tad, ja tie neizriet no piemērojamajām tiesībām, proti, no tās dalībvalsts tiesībām, kurā ir uzsākta procedūra (*lex concursus*).

38. Vispirms iesniedzējtiesa uzsver, ka saskaņā ar valsts judikatūru par IO 103. un turpmākajiem pantiem normatīvajos aktos paredzētie noteikumi attiecībā uz paziņojumu par prasījumu pret parādnieka mantu saturu ir jāpiemēro stingri, lai paziņoto prasījumu pārbaudes sēdē būtu pieejami visi fakti, ar ko nodibina tiesības, ar kurām vēlāk tiks pamatota celtā prasība atzīt prasījumu. Turpinājumā tā piebilst, ka saskaņā ar Austrijas tiesībām diena, kurā prasījums radies, nav jāprecizē. Visbeidzot tā norāda, ka šajā gadījumā paskaidrojumi par prasījuma pamatotību ir vispārīgi un prasījuma rašanās diena izriet tikai no kreditora iesniegtajiem dokumentiem.

39. Līdz ar to iesniedzējtiesa pauž šaubas, vai ir iespējams uzskatīt, ka Regulas Nr. 1346/2000 41. pantā ir noteikta maksimālā norma, un vai var piemērot *lex concursus* labvēlīgākos noteikumus, vienlaicīgi uzsverot, ka šis tiesību akts reglamentē nepilnīga paziņojuma sekas šīs regulas izpratnē.

40. Šādos apstākļos *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai [Regulas Nr. 1215/2012] 1. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Austrijas tiesībās paredzētā pārskatīšanas prasība [prasība atzīt prasījumu] [šī noteikuma] izpratnē attiecas uz maksātnespēju un tādēļ neietilpst šīs regulas materiālajā piemērošanas jomā?

2) (Tikai tad, ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde):

vai [Regulas Nr. 1215/2012] 29. panta 1. punkts pēc analogijas ir jāpiemēro saistītām prasībām, kas ietilpst Regulas Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām piemērošanas jomā?

3) (Tikai tad, ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta noliedzoša atbilde vai uz otro jautājumu – apstiprinoša atbilde):

vai [Regulas Nr. 1215/2012] 29. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pastāv prasība par vienu un to pašu pamatu un priekšmetu starp tām pašām pusēm, ja kreditors – prasītājs, kas ir pieteicis (būtībā) identisku prasījumu, kuru (lielākajā daļā) attiecīgais maksātnespējas procesa administrators ir apstrīdējis – galvenajā maksātnespējas procedūrā Austrijā un sekundārajā maksātnespējas procedūrā Polijā, vispirms Polijā pret vietējo maksātnespējas procesa administratoru sekundārajā maksātnespējas procedūrā un pēc tam Austrijā pret maksātnespējas procesa administratoru galvenajā maksātnespējas procedūrā, *S.Riel*, ceļ prasības atzīt konkrēta apmēra maksātnespējas prasījumu pastāvēšanu?

4) Vai Regulas Nr. 1346/2000 41. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka prasība paziņot “prasījuma būtību, dienu, kad tas radies, un tā summu” ir izpildīta, ja

a) kreditors, kurš ir citas dalībvalsts, nevis procedūras aizsākšanas valsts rezidents, prasītājs, savā prasījuma iesniegumā galvenajā maksātnespējas procedūrā – kā šajā lietā – raksturo prasījumu, vienīgi norādot konkrētu summu, bet nenorādot dienu, kad tas radies (piemēram, “apakšuzņēmēja *JSV Slawomir Kubica* prasījums par ceļubūves darbu veikšanu”);

b) pašā iesniegumā nenorāda dienu, kad radies prasījums, bet šo dienu var secināt no prasījuma iesniegumam pievienotajiem dokumentiem (piemēram, pamatojoties uz iesniegtā rēķina datumu)?

5) Vai [Regulas Nr. 1346/2000] 41. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka šī norma individuālā gadījumā ļauj piemērot iesniedzējam kreditoram, kurš ir citas dalībvalsts, nevis procedūras aizsākšanas valsts rezidents, labvēlīgākas valsts tiesību normas, piemēram, attiecībā uz prasību paziņot dienu, kad radies prasījums?”

IV. Mana analīze

41. Pirms izvēršu savu analīzi, kas saskaņā ar Tiesas lūgumu aprobežojas tikai ar ceturto un piekto prejudiciālo jautājumu, kuri attiecas uz Regulas Nr. 1346/2000 41. pantu, ir īsumā jāprecizē pamatojums, kāpēc, manuprāt, ir jāuzskata, ka ir skaidra atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu, kas attiecas uz priekšnoteikumu, uz kuru balstās analīze, proti, ka prasība, par ko ir pamatlieta, ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.

42. Pirmkārt, ir jāprecizē, ka Regula Nr. 1346/2000, kas bija spēkā laikā no 2002. gada 31. maija⁶ līdz 2017. gada 25. jūnijam⁷, šajā lietā ir piemērojama, jo galvenā maksātnespējas procedūra tika uzsākta 2013. gada 19. jūnijā.

43. Otrkārt, attiecībā uz principiem, kas atgādināti 2017. gada 20. decembra sprieduma *Valach* u.c.⁸ 24.–27. un 37. punktā par attiecīgi Regulas Nr. 1346/2000 un Regulas Nr. 1215/2012⁹ piemērošanas jomām un kas lielā mērā ir atgādināti arī trijos nesenos spriedumos, proti, 2018. gada 4. oktobra spriedumā *Feniks*¹⁰, kā arī 2018. gada 14. novembra spriedumā *Wierner & Trachte*¹¹ un 2019. gada

⁶ Skat. šīs regulas 47. pantu.

⁷ Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2015/848 (2015. gada 20. maijs) par maksātnespējas procedūrām 84. panta 2. punktu, kā arī 91. un 92. pantu (OV 2015, L 141, 19. lpp.), ar ko no 2017. gada 26. jūnija atcēla un aizvietoja lielākajā daļā piemērojamo Regulu Nr. 1346/2000.

⁸ C-649/16, EU:C:2017:986.

⁹ Skat. arī šajos punktos minēto judikatūru.

¹⁰ C-337/17, EU:C:2018:805 (30. un 31. punkts).

¹¹ C-296/17, EU:C:2018:902 (29. un 30. punkts).

6. februāra spriedumā NK¹² par Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās¹³, kas atcelta ar Regulu Nr. 1215/2012, piemērošanas jomu, es uzskatu, ka IO 110. pantā paredzētā prasības celšana, lai atzītu prasījumus, ietilpst Regulas Nr. 1346/2000 piemērošanas jomā.

44. Šo prasību atzīt prasījumus var celt tikai maksātnespējas procedūras ietvaros, ja tiek apstrīdēta kreditoru, kas ir šīs procedūras dalībnieki, iesniegto prasījumu summa, precizitāte vai prioritātes rangs. Turklāt tās mērķis ir pārbaudīt, ka ir ievērotas prasījumu iesniegšanas prasības. Visbeidzot, šīs prasības atzīt prasījumus rezultātā tiek noteikts sadalāmās parādnieka mantas apmērs, un tas atkarībā no tā, vai apstrīdētie prasījumi pastāv, un atkarībā no to prioritātes ranga ir saistošs visiem kreditoriem, kas ir maksātnespējas procedūras dalībnieki.

45. Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka tāda prasība kā pamatlietā izriet tieši no maksātnespējas procedūras un ir ar to cieši saistīta, tādēļ tā neietilpst Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā.

46. Ņemot vērā šos precizējumus, tagad var izklāstīt atbildes elementus uz iesniedzējtiesas pēdējiem diviem jautājumiem par Regulas Nr. 1346/2000 41. panta tvērumu, un es piedāvāju Tiesai tos jautājumus izskatīt kopā.

47. Iesniedzējtiesa ir paudusi šaubas par sekām, kas izriet no fakta, ka prasītājs savā iesniegumā nav norādījis dienu, kad radies prasījums, lai arī šo datumu var izsecināt no iesniegtajiem pamatojuma dokumentiem, un valsts tiesību akti nesatur prasību par šīs norādes obligātumu.

48. Tādējādi Tiesai pirmo reizi ir jāinterpretē Regulas Nr. 1346/2000 41. pants, lai lemtu par prasījuma iesnieguma satura obligāto raksturu, kā tas noteikts šajā tiesību normā.

49. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās formulējums un mērķi, bet arī tās konteksts, kā arī visas Savienības tiesību normas¹⁴.

50. Tāpēc, pirmkārt, ir jākonstatē, ka nav diskusiju par iespējamām atšķirībām Regulas Nr. 1346/2000 41. panta formulējumā valodu versijās, ko esmu pārbaudījis¹⁵.

51. Otrkārt, ir jāprecizē, ka šī tiesību norma identiskā formulējumā pastāvēja 1995. gada 23. novembra Konvencijā par maksātnespējas procedūrām¹⁶. Lai arī šī konvencija nestājās spēkā, jo to neparakstīja viena dalībvalsts, tā kalpoja par pamatu, izstrādājot Regulu Nr. 1346/2000¹⁷.

12 C-535/17, EU:C:2019:96 (24.–26. punkts).

13 OV 2001, L 12, 1. lpp.

14 Skat. spriedumu, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c. (C-621/18, EU:C:2018:999, 47. punkts).

15 Proti, spāņu, vācu, angļu un itāļu valodas versijas.

16 Eiropas Savienības Padomes dokuments CONV/INSOL/X1, pieejams šādā tīmekļa vietnē: <https://www.lynxlex.com/fr/text/insolvabilit%C3%A9-r%C3%A8gl-13462000/rapports-explicatifs-utiles/3519>. Analoga tiesību norma pastāvēja arī 1980. gada Konvencijas par bankrotu, uzņēmējsabiedrību vai citu juridisko personu likvidācijas sakarā dotiem tiesas rīkojumiem, mierizligumiem vai tamlīdzīgām procedūrām projektā, kas tika publicēts ar *J. Lemontey* izskaidrojošu ziņojumu izdevumā *Bulletin des Communautés européennes* [Eiropas Kopienų biļetens], papildinājums Nr. 2/82, pieejams šādā tīmekļa vietnē: <https://publications.europa.eu/fr/publication-detail/-/publication/bdfe47f1-678d-45f3-94cb-6aff207d4fc1/language-fr/format-PDF/source-88176377>.

17 Attiecībā uz Regulas Nr. 1346/2000 izcelsmi skat. ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa [*F. G. Jacobs*] secinājumus lietā *Eurofood IFSC* (C-341/04, EU:C:2005:579, 2. punkts un 3. un 4. zemsvītras piezīme), kā arī ģenerāladvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumus lietā *Senior Home* (C-195/15, EU:C:2016:369, 19. un 20. punkts).

52. Treškārt, kā jau Tiesā ir precizēts, ir jāuzskata, ka *Miguel Virgós* un *Étienne Schmit* izskaidrojošais ziņojums par Konvenciju par maksātnespējas procedūrām¹⁸ kalpo par atsauci Regulas Nr. 1346/2000 interpretācijai¹⁹, jo īpaši attiecībā uz tās mērķi.

53. Šie autori uzsvēra, ka 1995. gada 23. novembra konvencijas īpašo noteikumu par prasījumu iesniegšanu, ar kuriem tiek veikta atkāpe no procedūras sākšanas valsts tiesību aktu piemērošanas, mērķis ir atvieglot kreditoru tiesību īstenošanu Eiropas zonā, nosakot lietderīgas prasības viņu prasījumu identificēšanai²⁰.

54. Tas pats attiecas uz Regulu Nr. 1346/2000. Tādējādi atbilstoši tās 4. panta 2. punkta h) apakšpunktam noteikumi, kas regulē prasījumu iesniegšanu, pārbaudi un atzišanu, ir noteikti procedūras sākšanas valsts tiesību aktos. Šīs regulas IV nodaļa “Informācijas sniegšana kreditoriem un to prasījumu iesniegšana”, kurā ir ietverts 39.–42. pants, ir izņēmums attiecībā uz šo principu, jo šīs regulas 39. un 41. pantā, kā arī 42. panta 2. punktā ir noteikti atsevišķi nosacījumi, kā maksātnespējas procedūrā kreditori, kas atrodas citā dalībvalstī, nevis procedūras sākšanas dalībvalstī, īsteno tiesības iesniegt prasījumus.

55. Ceturtkārt, attiecībā uz šo prasījumu iesniegšanas noteikumu tvērumu *Virgós-Schmit* ziņojumā ir precizēts, ka, ņemot vērā mērķi²¹, ar valsts likumdošanu nevar paredzēt papildu nosacījumus attiecībā uz šī iesnieguma saturu²². Minētie noteikumi ļauj nodrošināt prasījuma iesniegšanas derīgumu attiecībā pret procedūras uzsākšanas valsts tiesību aktiem, kas jāpiemēro, lai pārbaudītu prasījumu.

56. Šādai analīzei piekrīt daudzi Regulas Nr. 1346/2000 komentētāji²³, kas ņem vērā novatorisko kontekstu, kādā ir aplūkots jautājums par kreditoru tiesībām, un ļoti pragmatisko skatupunktu, no kāda tas ir aplūkots.

57. Tādējādi, nosakot galvenajai maksātnespējas procedūrai bankrota universalitātes ideju, paredzot Regulas Nr. 1346/2000 39. pantā prasījumu iesniegšanas brīvības principu par labu kreditoriem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta, domicils vai juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, kas nav procedūras sākšanas valsts, un to [principu] sasaistot ar Regulas Nr. 1346/2000 32. panta 1. punktā paredzēto iespēju iesniegt prasījumus ne tikai galvenajā maksātnespējas procedūrā, bet arī sekundārās maksātnespējas procedūrās, Savienības likumdevējs ir noteicis normas, ar kurām nodrošina kreditoru vienlīdzību.

18 Ir runa par Padomes 1996. gada 8. jūlija dokumentu Nr. 6500/1/96, REV 1 (turpmāk tekstā – “*Virgós-Schmit* ziņojums”), kas pieejams šādā tīmekļa vietnē: <https://www.lynxlex.com/fr/text/insolvabilit%C3%A9-r%C3%A8gl-13462000/rapports-explicatifs-utiles/3519>. Visa teksta galīgā versija angļiski ir pieejama darbā Moss, G., Fletcher, I., Isaacs, S., *The EC Regulation on Insolvency Proceedings: a Commentary and Annotated Guide*, Oxford University Press, Oksforda, 2002, 261.–327. lpp. (precīzu šī ziņojuma datumu skat. 261. lpp.).

19 Skat. ģenerālvokāta F. Dž. Džeikobsa secinājumus lietā *Eurofood IFSC* (C-341/04, EU:C:2005:579, 2. punkts, minēts ģenerālvokāta M. Špunara secinājumos lietā *Senior Home* (C-195/15, EU:C:2016:369, 11. zemsvītras piezīme), kā arī 5. zemsvītras piezīme, kurā precizēts: “*Virgós-Schmit* ziņojums, kas kalpojis par pamatu daudziem regulas apsvērumiem, nekad nav bijis publicēts *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, lai arī tas pastāv kā Padomes 1996. gada 8. jūlija dokuments – 6500/1/96. [...] Skat. arī [Balz, M., “The European Union Convention on insolvency proceedings”, *American Bankruptcy Law Journal*, National Conference of Bankruptcy Judges, Laguna Beach, 1996]. M. Balz vadīja [Padomes] Bankrota darba grupu, kas izstrādāja konvenciju. Viņš apgalvo, ka *Virgós-Schmit* ziņojums izraisīja “lielas diskusijas un ka to apstiprināja deleģētie eksperti, bet atšķirībā no konvencijas Ministru padome to formāli neapstiprināja. Tomēr dalībvalstu tiesas tam piešķir lielu nozīmi” (51. zemsvītras piezīme)”.

20 Skat. *Virgós-Schmit* ziņojumu (273. punkts).

21 Skat. šo secinājumu 53. punktu.

22 Skat. *Virgós-Schmit* ziņojumu (273. punkts).

23 Skat. it īpaši Raimon, M., *Le règlement communautaire 1346/2000 du 29 mai 2000 relatif aux procédures d'insolvabilité*, Librairie générale de droit et de jurisprudence, kolekcija “Droits des affaires”, Parīze, 2007, 546. punkts, 180. lpp. Skat. arī, Hess, B., Oberhammer, P., un Pfeiffer, T., sadarbībā ar Piekenbrock, A., un Seagon, C., *External Evaluation of Regulation n° 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, 2014, 8.2. punkts, 372. lpp., jo īpaši 1139. zemsvītras piezīmē šādas atsauces: Moss, G., Fletcher, I., Isaacs, S., *The EC Regulation on Insolvency Proceedings: a Commentary and Annotated Guide*, 2. izdevums, Oxford University Press, Oksforda, 2009, 8.410. punkts; Riedemann, S., “Article 41”, *Europäische Insolvenzverordnung*, De Gruyter, Berlīne, 2007, 14. punkts; skat. arī Ghia, L., “Regulation N. 1346/2000 and Protection of Creditors”, *International Insolvency Law Review*, C.H. Beck, Minhene, 2011, 313.–320.lpp., jo īpaši 320. lpp.

58. Šo vienlīdzību pamato īpašuma vienotība un nediskriminācijas princips, lai arī šeit piemērotais kritērijs ir attiecīgo kreditoru domicils, nevis viņu valstspiederība²⁴.

59. Tāpēc, lai nodrošinātu maksātnespējas procedūras efektīvu izpildi²⁵, Savienības likumdevējs izvēlējās noteikt Regulas Nr. 1346/2000 41. pantā kopīgas maksimālās normas, kas aizsargā kreditorus, kuri atrodas dalībvalstī, kas nav valsts, kurā sākta maksātnespējas procedūra. Ir jānorāda, ka to pašu iemeslu dēļ Regulā Nr. 2015/848 iesniegumu saturs ir noteikts identiski²⁶.

60. Ir runa par materiālo tiesību normām²⁷. Tāpat kā Spānijas un Polijas valdība es uzskatu, ka tās ir jāinterpretē elastīgi turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ.

61. Pirmkārt, es konstatēju, ka Savienības likumdevējs ir ierobežojis prasījumu iesniegšanas ietvaru ar tā saturu un kreditora pamatojuma dokumentu, kuri apliecina prasījuma pastāvēšanu un tā summu, iesniegšanu. Tādējādi, kā tas tika uzsvērts drīz pēc Regulas Nr. 1346/2000 stāšanās spēkā, tajā nav aplūkoti visi jautājumi par iesniegšanas procedūru²⁸. Tātad var uzskatīt, ka šīs regulas 41. pants ir prasījumu iesniegšanas procedūras harmonizācijas nepabeigta forma²⁹.

62. Līdz ar to tas, ka nepastāv vienota procedūra, kas būtu ieviesta, lai īstenotu tiesības iesniegt prasījumus, un iespēja iesniegt pamatojuma dokumentus noved pie secinājuma, ka nevar noteikt, ka paziņojumā ir rakstiski jānorāda Regulas Nr. 1346/2000 41. pantā minētā informācija par prasījumu un ka to nevar izsecināt no iesniegtajiem pamatojuma dokumentiem.

63. Otrkārt, Savienības likumdevēja noteiktā pamatojuma dokumentu iesniegšana, šķiet, sniedz uz piemērojamiem valsts tiesību aktiem balstītu novērtējuma brīvību, lai novērtētu iesniegšanas derīgumu vai novērstu tās trūkumus, jo nepastāv vienotas sankcijas.

64. Prasījumu iesniegšanas posms noteikti ir jānodala no prasījumu pārbaudes posma, kas ir pakļauts valsts tiesību aktu normām saskaņā ar Regulas Nr. 1346/2000 4. panta 2. punkta h) apakšpunktu. Tādējādi šīs tiesību normas nosaka kreditora paziņojumu nelikumības sekas un, ja tie ir nepilnīgi, kā tas ir šajā lietā, tajās var noteikt, ka paziņojumu trūkumus var novērst, pateicoties dažādiem dokumentiem, ko vajadzības gadījumā pieprasa iestāde, kurai uzdots tos pārbaudīt³⁰.

65. Šādas procedūras, manuprāt, sniedz atbildi uz Eiropas Komisijas paustajām pamatotajām bažām par nepieciešamību nesarežģīt maksātnespējas administratora uzdevumu, nosakot viņam pienākumu veikt meklēšanas darbības daudzajos dokumentos.

24 Skat. Vallens, J-L., "La mise en œuvre du règlement communautaire sur les procédures d'insolvabilité: questions de procédure", *Recueil Dalloz*, Dalloz, Parīze, 2003, Nr. 21, 1421.–1427. lpp., jo īpaši IX daļa, 1427. lpp., kurā citēts Rémeri, J-P., "Les aspects européens de la déclaration des créances dans une procédure collective ouverte en France", *Revue de procédures collectives*, LexisNexis, Parīze, 2003, Nr. 40, 66. lpp., kā arī *External Evaluation of Regulation n° 1346/2000/EC on Insolvency Proceedings*, minēts iepriekš, 8.1. punkts, 369. lpp. un 1123. zemsvītras piezīme. Skat. arī Jazottes, G., "Article 53", *Le règlement (UE) 2015/848 du 20 mai 2015 relatif aux procédures d'insolvabilité, commentaire article par article*, Société de législation comparée, kolekcija "Trans Europe Experts", Parīze, 12. sējums, 311.–317. lpp., jo īpaši 312. lpp., otrais punkts. Skat., *contra*, Raimon, M., minēts iepriekš, 543. punkts, 179. lpp.

25 Skat. Regulas Nr. 1346/2000 2. apsvērumu.

26 Skat. Regulas Nr. 2015/848 55. panta 2. punkta b) un e) apakšpunktu.

27 Skat. it īpaši Raimon, M., minēts iepriekš, 536. punkts, 177. lpp., kā arī darbu *Le règlement (UE) 2015/848 du 20 mai 2015 relatif aux procédures d'insolvabilité, commentaire article par article*, minēts iepriekš, Jazottes, G., "Article 53", 311.–317. lpp., it īpaši 316. lpp., un Maréchal, C., "Article 55", 323.–329. lpp., it īpaši 326. lpp., B daļa, pirmā punkta beigas.

28 Skat. Vallens, J-L., minēts iepriekš.

29 Skat. Komisijas ziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai par Padomes Regulas (EK) Nr. 1346/2000 (2000. gada 29. maijs) par maksātnespējas procedūrām piemērošanu (COM(2012) 743, galīgā redakcija) (9. punkts, pirmā daļa).

30 Šajā nozīmē skat. galvenās procedūras pušu saskanīgos rakstveida apsvērumus par iespēju sniegt papildu informāciju prasījumu pārbaudes laikā, kā arī, un jo īpaši, analogas Francijas tiesību normas un judikatūru, kas izklāstītas darbā Vallansan, J., "Sauvegarde, redressement et liquidation judiciaires – Déclaration et admission des créances", *JurisClasseur Commercial*, LexisNexis, Parīze, 2015. gada 14. septembra apraksts Nr. 2352 (pēdējā aktualizācija 2018. gada 15. jūnijā), 84., 88., 89. un 93.–95. punkts. Skat. arī Raimon, M., minēts iepriekš, 546. punkts, 180. lpp.

66. Treškārt, pastāvīgais mērķis aizsargāt kreditorus, kas noteikts gan Regulā Nr. 1346/2000, gan Regulā Nr. 2015/848, nozīmē, ka prasīguma pakāpe attiecībā uz kreditoriem, kad viņi iesniedz savus prasījumus citā dalībvalstī, ir atkarīga no viņu informēšanas nosacījumiem, no prasījumu iesniegšanai noteiktā termiņa un no valodnieciskajām grūtībām, ar kurām viņi var saskarties.

67. Konkrēti, ir jāņem vērā tas, ka Regulas Nr. 1346/2000 noteikumu nepilnīgais raksturs ir pamatojis būtiskas izmaiņas sakarā ar praktiskām problēmām, kas saistītas ar atsevišķiem prasījumu iesniegšanas aspektiem, kuras tika apkopotas novērtējuma izpētē par šīs regulas piemērošanu un kuras tika prezentētas ziņojumā, ko sagatavoja Komisija saskaņā ar minētās regulas 46. pantu³¹.

68. Šo grūtību intensitāte pamatoja to, ka Komisija meklēja risinājumus, lai nodrošinātu prasījumu iesniegšanas tiesību efektivitāti, ņemot vērā, ka šajā ziņā valsts tiesību akti nav harmonizēti³², kā arī kreditoru vienlīdzību. Šie centieni tika konkretizēti, pateicoties iespējai iesniegt prasījumus, tos nosūtot jebkādā veidā, kas atzīts tās valsts tiesībās, kurā uzsākta maksātnespējas procedūra³³, un tam, ka tika izstrādāta prasījuma standarta veidlapa, kurā ir precizēta obligāti norādāmā informācija³⁴, lai atvieglotu un nodrošinātu prasījumu iesniegšanas derīgumu³⁵.

69. Šajā kontekstā Regulas Nr. 1346/2000 41. panta šaura interpretācija – kuru atbalsta Komisija un kuras rezultātā tiek liegts iesniegt prasījumu, kam pievienoti pamatojuma dokumenti, no kuriem bez īpašām grūtībām maksātnespējas administrators vai tiesa, kam prasījums iesniegts, var izsecināt lietderīgo informāciju, lai noteiktu prasījuma rašanās dienu, lai arī turklāt nav droši zināms, ka kreditors ir bijis pienācīgi informēts par pienākumu šajā ziņā vai pietiekamā termiņā, lai viņam ļautu izpildīt šo pienākumu, – manuprāt, nav saderīga ne ar Regulas Nr. 1346/2000 izvirzīto mērķi vienkāršot kreditoru formalitātes, ne ar pienākumu nodrošināt šo kreditoru vienlīdzības ievērošanu.

70. Salīdzinājums ar procedūru, kas ir būtiski regulēta³⁶ Regulā 2015/848, man šajā ziņā liekas noteicošs. Var uzsvērt, ka, izmantojot prasījumu iesniegšanas standarta veidlapu, kreditors ir skaidri informēts par pienākumu norādīt dienu, kad radies prasījums³⁷.

71. Līdz ar to es uzskatu, ka ir jāpieļauj paziņojuma par prasījumu papildinājums, pamatojoties uz pamatojuma dokumentiem, kuru iesniegšana ir paredzēta Regulas Nr. 1346/2000 41. pantā, un kompetentajai iestādei, kurai ir uzdots pārbaudīt šo iesniegumu, ir jāizvērtē sekas, kas var rasties no šajā pantā paredzēto prasību neievērošanas saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā ir uzsākta galvenā procedūra.

31 Skat. ziņojumu, kas minēts šo secinājumu 29. zemsvītras piezīmē (1.1., 1.2. un 9. punkts). Šajā pēdējā punktā ir minētas šādas grūtības: “[...] valodas barjera, izmaksas, termiņi, kas jāievēro, lai iesniegtu prasījumus, un informācijas trūkums par procedūras uzsākšanu, likvidators un procedūras uzsākšanas valsts tiesību aktos noteiktā kārtība attiecībā uz prasījumu iesniegšanu”.

32 Skat. Maréchal, C., minēts iepriekš, it īpaši 327. lpp.

33 Skat. Regulas 2015/848 53. pantu kopsakarā ar Regulas Nr. 1346/2000 39. pantu, kurā ir paredzēta iesniegšana rakstveidā.

34 Skat. Regulas 2015/848 55. panta 1. punktu un Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2017/1105 (2017. gada 12. jūnijs), ar ko izveido Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2015/848 par maksātnespējas procedūrām minētās veidlapas (OV 2017, L 160, 1. lpp.). Skat. it īpaši Īstenošanas regulas 2017/1105 II pielikumu, 6.2. punktu. Tomēr saskaņā ar Regulas 2015/848 55. panta 4. punktu šīs veidlapas izmantošana nav obligāta un kreditors var izvēlēties izmantot citus līdzekļus, lai iesniegtu savu prasījumu, ar nosacījumu, ka tajā jānorāda tā pati obligātā informācija, kas noteikta ar šo regulu.

35 Skat. Brulard, Y., u.c., *L'insolvabilité nationale, européenne et internationale, le règlement européen du 20 mai 2015*, 1. sējums, Anthemis, Limala, 2017, 24. punkts, 328. lpp.

36 Skat. Maréchal, C., minēts iepriekš, 326. lpp., B daļa, pirmā rindkopa.

37 Skat. īstenošanas regulas 2017/1105 II pielikumu, 6.2. punkts.

V. Secinājumi

72. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai uz *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesas Vīnē, Austrija) uzdoto ceturto un piekto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Padomes Regulas (EK) Nr. 1346/2000 (2000. gada 29. maijs) par maksātnespējas procedūrām 41. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir noteiktas maksimālās prasības, ko ar valsts tiesisko regulējumu var paredzēt attiecībā uz prasījuma iesnieguma saturu, un pienākums norādīt prasījuma rašanās dienu ir izpildīts, ja to var izsecināt no prasījuma paziņojuma pielikumā pievienotajiem dokumentiem, jo iesnieguma derīgumu reglamentē ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā ir uzsākta galvenā procedūra (*lex concursus*).